

Sygn. akt I C 478/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 marca 2017 roku

Sąd Rejonowy w Ciechanowie I Wydział Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący SSR Kamila Rzucidło-Sidorska

Protokolant Olga Olech

po rozpoznaniu na rozprawie

w dniu 14 marca 2017 roku w Ciechanowie

sprawy z powództwa (...) sp. z o.o. z siedzibą w W.

przeciwko (...) Szpitalowi Wojewódzkiemu w C.(...)

o zapłatę

ORZEKA:

I. zasądza od pozwanego (...) Szpitala Wojewódzkiego w C. (...)na rzecz powoda (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. odsetki ustawowe za opóźnienie liczone tj.:

- od kwoty 58 446,45 zł (pięćdziesiąt osiem tysięcy czterysta czterdzieści sześć złotych czterdzieści pięć groszy) za okres od dnia 08 grudnia 2015 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku;

II. zasądza od pozwanego (...) Szpitala Wojewódzkiego w C.(...)na rzecz powoda (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. odsetki za zwłokę w wysokości określonej na podstawie art. 56 § 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 roku ordynacja podatkowa liczone tj.:

- od kwoty 58 446,45 zł (pięćdziesiąt osiem tysięcy czterysta czterdzieści sześć złotych czterdzieści pięć groszy) za okres od dnia 01 stycznia 2016 roku do dnia 09 grudnia 2016 roku;

- od kwoty 29 223,23 zł (dwadzieścia dziewięć tysięcy dwieście dwadzieścia trzy złote dwadzieścia trzy grosze) za okres od 10 grudnia 2016 roku do dnia 30 grudnia 2016 roku;

III. w pozostałym zakresie postępowanie umarza;

IV. zasądza od pozwanego (...) Szpitala Wojewódzkiego w C. (...)na rzecz powoda (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. kwotę 6 540,00 zł (sześć tysięcy pięćset czterdzieści złotych) tytułem kosztów procesu, w tym kwotę 4 817,00 zł (cztery tysiące osiemset siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt I C 478/16

UZASADNIENIE

W dniu 8 grudnia 2015 r. (data nadania w placówce pocztowej) powód (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. wniósł pozew przeciwko (...) Szpitalowi Wojewódzkiemu w C. (...)żądając zasądzenia na swoją rzecz kwoty 58.446,45 zł z odsetkami ustawowymi za okres od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Ponadto wnosił o zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. (pозew – k. 2-5).

W dniu 13 stycznia 2016 r. referendarz sądowy w tut. sądzie wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, w którym orzekł zgodnie z żądaniem pozwu (nakaz zapłaty – k. 96).

Pozwany (...) Szpital Wojewódzki w C. (...)wniósł sprzeciw od w/w nakazu zapłaty w którym zaskarżył go w całości. Nie kwestionował istnienia swego zobowiązania wobec powoda. Podkreślił, że opóźnienia w płatnościach spowodowane są jego bardzo trudną sytuacją finansową, która zmusza go do podejmowania ciężkich wyborów dotyczących kolejności spłaty długów. Szpital wniósł o rozłożenie spłaty zadłużenia na 10 równych miesięcznych rat oraz podniósł, iż jest gotów do zawarcia ugody z powodem. Ponadto wnosił o nieobciążanie go kosztami procesu z uwagi na treść art. 102 kpc. (sprzeciw – k. 99-102).

Pismami datowanymi na dzień 27 grudnia 2016 r. i 1 lutego 2017 r. powód (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. cofnął pozew w zakresie należności głównej, wraz z zrzeczeniem się roszczenia w związku z ze spłatą przez pozwanego w dniach – 9 i 30 grudnia 2016 r., całej kwoty należności głównej. Ponadto zmodyfikował żądanie akcesoryjne – wnosząc o zasądzenie:

- od kwoty 28.446,45 zł odsetek ustawowych za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia 31 grudnia 2015 r. oraz odsetek ustawowych za opóźnienie w transakcjach handlowych od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia 9 grudnia 2016 r. i

- od kwoty 29.223,23 zł odsetek ustawowych za opóźnienie w transakcjach handlowych od dnia 10 grudnia 2016 r. do dnia 30 grudnia 2016 r.;

żądanie zasądzenia kosztów procesu podtrzymywał w pierwotnym zakresie (pisma – k. 129-131, 140-141).

Sąd Rejonowy ustalił, co następuje:

W wyniku postępowania o udzielnie zamówienia publicznego (...), prowadzonego w trybie przetargu nieograniczonego, na podstawie ustawy z dnia 29 stycznia 2004 r. Prawo zamówień publicznych (Dz.U. 2004 nr 19 poz. 177 z późn. zm.) w dniu

29 października 2012 r. strony: pozwany - (...) Szpital Wojewódzki

w C. (...)i powód

(...) sp. z o.o. z siedzibą w W. zawarły umowę nr (...) dostawy odczynników, materiałów kontrolnych, kalibracyjnych, eksploatacyjnych do oznaczania morfologii krwi z rozmazem (...) - (...) i retikulocytami, z dzierżawą analizatora oraz mikroskopu do oceny parametrów hematologicznych. Umowa obowiązywała w okresie

3 lat od daty jej zawarcia (§ 2 ust. 1 umów). Zgodnie z § 4 ust 1 umowy Szpital zobowiązany był zapłacić cenę za dostarczony towar oraz za czynsz dzierżawny (§ 6 ust 3) w terminie 30 dni od daty wystawienia faktury VAT, zaś w razie nieterminowej zapłaty powód mógł naliczyć odsetki w wysokości ustawowej (§ 7 ust 7)

dowód: umowa wraz z załącznikami – k. 9-17

Powód dostarczył towar i wydzierżawił specjalistyczny sprzęt medyczny zgodnie z zapisami umów i wystawiła z tego tytułu faktury VAT na łączną kwotę 53.556,58 zł.

dowód: zamówienia, faktury VAT - k. 18-75

(...) Szpital Wojewódzki w C. (...)nie uregulował należności w za które zostały wystawione w/w faktury VAT.

bezsporne

Powód pismem z dnia 19 listopada 2015 r. wezwał (...) Szpital Wojewódzki w C. do zapłaty należności wynikających z w/w faktur w terminie do 1 grudnia 2015 r. z zastrzeżeniem, że w przypadku braku dokonania wpłaty w powyższym terminie sprawa zostanie skierowana na drogę postępowania sądowego. Pozwany na to wezwanie nie odpowiedział.

dowód: wezwanie do zapłaty wraz załącznikiem i z potwierdzeniem nadania oraz odbioru - k. 76-80

Pozwany nie zapłacił w/w należności. W związku z powyższym powód skapitalizował odsetki od należności głównej według stanu na dzień 7 grudnia 2015 r. i naliczył z tego tytułu kwotę 4.889,87 zł.

dowód: wyliczenie salda należności - k. 6

W dniach – 9 i 30 grudnia 2016 r., pozwany wpłacił na rzecz powoda całą kwotę należności głównej w kwocie 58.446,45 zł

dowód: potwierdzenia przelewów - k. 138-138v

Stan faktyczny w niniejszej sprawie jest bezsporny. Roszczenie zostało oparte na dokumentach, tj. umowach oraz fakturach VAT, które nie zostały zakwestionowane przez pozwanego. Pozwany nie negocjował przy tym ani faktu dostawy specjalistycznych materiałów oraz wydzierżawienia sprzętu medycznego, stosownie do wystawionych faktur, ani tego, że nie zapłacił powodowej spółce ceny za dostarczony mu towar i czynszu za wydzierżawione sprzętu w dniu ich wymagalności, a dopiero w toku procesu.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Strony niniejszego procesu łączyła umowa zawierająca w sobie cechy kilku umów przewidzianych w przepisach kodeksu cywilnego tj. umowy dostawy i umowy dzierżawy i z tej też umowy wynika roszczenie powoda.

Zgodnie z art. 605 kc przez umowę dostawy dostawca zobowiązuje się do wytworzenia rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku oraz do ich dostarczenia częściami albo okresowo, a odbiorca zobowiązuje się do odebrania tych rzeczy i do zapłacenia ceny. Przepis art. 693 § 1 kc stanowi, iż przez umowę dzierżawy wydzierżawiający zobowiązuje się oddać dzierżawcy rzecz do używania i pobierania pożytków przez czas oznaczony lub nie oznaczony, a dzierżawca zobowiązuje się płacić wydzierżawiającemu umówiony czynsz.

W sprawie niniejszej bezspornym było, iż dostawca i wydzierżawiający (tu: powodowa spółka) spełnił swój obowiązek i dostarczył materiały oraz wydzierżawił sprzęty medyczne, zaś odbiorca i dzierżawca (tu: pozwany Szpital) odebrał je, lecz ceny za dostarczone rzeczy i czynszu za dzierżawiony sprzęt nie uiszczył w terminie, ustalonym zgodnie z § 6 ust 3 i § 7 ust 7 tej umowy. Dopiero w toku niniejszego postępowania w dniach – 9 i 30 grudnia 2016 r., dokonał spłaty całej dochodzonej przez powoda należności głównej.

Wobec powyższego powód w toku postępowania cofnął pozew w zakresie należności głównej (czemu pozwany się nie sprzeciwiał) wraz z zrzeczeniem się roszczenia, podtrzymując pozostałe żądania pozwu, tj. żądanie zasądzenia odsetek i kosztów procesu.

Zgodnie z art. 203 § 1 kpc, pozew może być cofnięty bez zezwolenia pozwanego aż do rozpoczęcia rozprawy, a jeżeli z cofnięciem połączone jest zrzeczenie się roszczenia - aż do wydania wyroku. Natomiast § 4 tego artykułu stanowi, iż sąd może uznać za niedopuszczalne cofnięcie pozwu, zrzeczenie się lub ograniczenie roszczenia tylko wtedy, gdy okoliczności sprawy wskazują, że wymienione czynności są sprzeczne z prawem lub zasadami współżycia społecznego albo zmierzają do obejścia prawa. Sąd stwierdził, że z okoliczności sprawy nie wynika, by cofnięcie pozwu w niniejszej sprawie było sprzeczne z prawem lub zasadami współżycia społecznego albo zmierzało do obejścia prawa, wobec czego należało uznać, iż powód skutecznie cofnął pozew w zakresie kwoty 58.446,45 zł i w tym też zakresie należało postępowanie umorzyć o czym orzeczono w pkt III sentencji wyroku.

Zgodnie z treścią art. 359 § 1 kc odsetki od sumy pieniężnej należą się tylko wtedy, gdy to wynika z czynności prawnej albo z ustawy, z orzeczenia sądu lub z decyzji innego właściwego organu. Strony niniejszej sprawy w § 7 ust. 7 ustaliły, że w razie nieterminowej zapłaty powód może naliczać odsetki w wysokości ustawowej, natomiast w piśmie z dnia 1 lutego 2017 r. wniósł on o zasądzenie:

- od kwoty 28.446,45 zł odsetek ustawowych za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia 31 grudnia 2015 r. oraz odsetek ustawowych za opóźnienie w transakcjach handlowych od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia 9 grudnia 2016 r. i

- od kwoty 29.223,23 zł odsetek ustawowych za opóźnienie w transakcjach handlowych od dnia 10 grudnia 2016 r. do dnia 30 grudnia 2016 r.

Powyższe żądanie należało uznać za zasadne, albowiem zarówno odsetki wynikające z art. 481 kc – czyli odsetki ustawowe za opóźnienie, jak i odsetki wynikające z art. 8 ustawy z dnia 8 marca 2013 r. o terminach zapłaty w transakcjach handlowych (dalej: u.t.z.t.h.), czyli odsetki ustawowe za opóźnienie w transakcjach handlowych są odsetkami ustawowymi, zaś daty ich wymagalności nie były przez pozwanego kwestionowane. Tym samym w ocenie sądu powód mógł skonstruować żądanie w powyższy sposób, bowiem uwzględnił przy tym zapis § 7 ust. 7 zawartej przez strony umowy.

Zgodnie z art. 481 § 1 kpc, jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była oznaczona, należą się odsetki ustawowe za opóźnienie w wysokości równej sumie stopy referencyjnej NBP i 5,5 punktów procentowych. Jednakże gdy wierzycielność jest oprocentowana według stopy wyższej, wierzyciel może żądać odsetek za opóźnienie według tej wyższej stopy (§ 2). Natomiast skoro zgodnie z art. 2 pkt 1, 2 i 3 u.t.z.t.h. przepisy ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych stosuje się do transakcji handlowych, których wyłącznymi stronami są: przedsiębiorcy w rozumieniu przepisów art. 4 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r.

o swobodzie działalności gospodarczej (Dz. U. z 2015 r. poz. 584, z późn. zm.); podmioty prowadzące działalność, o której mowa w art. 3 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej, czyli powódka, jak i podmioty, o których mowa w art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 29 stycznia 2004 r. - Prawo zamówień publicznych (Dz. U. z 2015 r. poz. 2164), czyli pozwany, powodowa spółka mogła naliczyć i żądać odsetek wynikających właśnie z ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych, tym bardziej, że art. 4 pkt 1) u.t.z.t.h. stanowi, że użyte w ustawie określone, tj. transakcja handlowa – oznacza umowę, której przedmiotem jest odpłatna dostawa towaru lub odpłatne świadczenie usługi, jeżeli strony, o których mowa w art. 2, zawierają ją w związku z wykonywaną działalnością, z czym niewątpliwie w niniejszej sprawie mamy odczynienia. Stosowanie zaś z treścią art. 55 ust. 2 ustawy z dnia 9 października 2015 r. o zmianie ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych, ustawy - Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z dnia 9 listopada 2015 r.), w przypadku transakcji handlowych w rozumieniu ustawy zmienianej w art. 1, zawieranych w wyniku przeprowadzenia postępowań o udzielenie zamówienia publicznego, na podstawie ustawy z dnia 29 stycznia 2004 r. - Prawo zamówień publicznych (Dz. U. z 2013 r. poz. 907, z późn. zm.), wszczętych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, stosuje się przepisy dotychczasowe. Tym samym zgodnie z art. 8 u.t.z.t.h. – obowiązującym w chwili zawarcia umowy dostawy – w transakcjach handlowych, w których dłużnikiem jest podmiot publiczny, wierzycielowi, bez wezwania, przysługują odsetki w wysokości odsetek za zwłokę określanej na podstawie art. 56 § 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa, za okres od dnia wymagalności świadczenia pieniężnego do dnia zapłaty (...)

Konkludując w ocenie sądu, powództwo w zakresie w/w roszczenia akcesoryjnego zasługiwało na uwzględnienie w całości i sąd zobligowany był orzec odsetki ustawowe za opóźnienie liczne od kwoty należności głównej od dnia wymagalności do dnia 31 grudnia 2015 r. oraz odsetki za zwłokę w wysokości określonej na podstawie art. 56 § 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 roku ordynacja podatkowa liczone od kwoty należności głównej od dnia 1 stycznia 2016 do dnia 9 grudnia 2016 r. (I transza zapłaconej przez pozwanego części należności głównej) i od kwoty 29.223,23 zł od dnia 10 grudnia 2016 r. do dnia 30 grudnia 2016 r. (II transza zapłaconej przez pozwanego pozostałej części należności głównej), o czym orzekł w pkt I i II sentencji wyroku.

Sąd nie uwzględnił natomiast wniosku pozwanego o rozłożenie świadczenia na raty. Stosownie do art. 320 kpc w szczególnie uzasadnionych wypadkach sąd może w wyroku rozłożyć na raty zasądzone świadczenie, a w sprawach o wydanie nieruchomości lub o opróżnienie pomieszczenia - wyznaczyć odpowiedni termin do spełnienia tego świadczenia. W niniejszej sprawie pozwany należność główną zapłacił, a zasądzone zostały jedynie odsetki. Nie ma

więc już potrzeby rozkładania świadczenia na raty. Zresztą w ocenie sądu nie występuje tu szczególny przypadek, który uzasadniałby konieczność rozłożenia świadczenia na raty.

Zasadą jest – co wynika z treści art. 203 § 2 kpc – że w wypadku cofnięcia pozwu obowiązek zwrotu kosztów procesu na rzecz pozwanego, na jego żądanie, obciąża powoda bez względu na przyczynę cofnięcia. Jednakże dopuszczalne jest odstępstwo od tej zasady, jeżeli powód wykaże, że wystąpienie z powództwem było niezbędne dla celowego dochodzenia praw lub celowej obrony, z uwzględnieniem okoliczności istniejących w dacie wytoczenia powództwa. Dotyczy to zwłaszcza sytuacji, gdy cofnięcie pozwu jest konsekwencją zaspokojenia przez pozwanego wymagalnego w chwili wytoczenia powództwa roszczenia powoda. W rozumieniu przepisów o kosztach procesu (art. 98 kpc) pozwanego należy uznać wówczas za stronę przegrywającą sprawę (por. post. SN z 12.4.2012 r., II CZ 208/11).

Wobec powyższego sąd w pkt III wyroku zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 6.540,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu stosownie do art. 98 kpc. Na kwotę tę złożyły się opłata sądowa od pozwu w kwocie 2.923,00 zł, koszty zastępstwa procesowego w kwocie 4.800,00 zł ustalone stosownie do treści przepisów rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2015 r. poz.1804 z późn. zm.), 17,00 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

Sąd nie uwzględnił, przy tym wniosku pozwanego o nieobciążanie go kosztami procesu, w którym powołał się on na treść art. 102 kpc. Przepis ten stanowi, że w wypadkach szczególnie uzasadnionych sąd może zasądzić od strony przegrywającej tylko część kosztów albo nie obciążać jej w ogóle kosztami. W przedmiotowej sprawie nie ujawnił się wypadek szczególnie uzasadniony, który dawałby powody do zwolnienia pozwanego z obowiązku zwrotu kosztów procesu przeciwnikowi. Stwierdzić bowiem należy, że to niesumiennie i oczywiście niewłaściwe postępowanie pozwanego doprowadziło do zainicjowania procesu i powstania związanych z nim kosztów.

Mając powyższe na uwadze orzeczono, jak w sentencji wyroku

ZARZĄDZENIE

(...)